Richard Walther Darré – KREV A PŮDA: ZÁKLADNÍ MYŠLENKA NACIONÁLNÍHO SOCIALISMU

PŘELOŽENO Z ANGLICKÉHO PŘEKLADU NA NSEUROPA.BLOGSPOT.COM

DOSTUPNÉ Z: https://nseuropa.blogspot.com/2023/10/blood-and-soil-fundamental-idea-of.html

Překlady podstupují průběžnou revizí, není tedy zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině pravopisné a formátové.

KREV A PŮDA: ZÁKLADNÍ MYŠLENKA NACIONÁLNÍHO SOCIALISMU

Z nauky o státním právu, jak byla dosud vyučována, je dobře znám tradiční názor, že ke státu patří:

1. lid,

2. národní území, na kterém žije lid,

3. státní moc.

Již dlouho se uznává, že tyto tři základní složky státu: „Lid“, právě toto vnitřní sepětí lidu s jeho územím a s jeho státním zřízením je tím, co poprvé tvoří svébytnost státu a poprvé mu dává jeho živý charakter, tj. činí z organizačního problému živý organismus. Není tedy náhodné, jaký lid žije na jeho území a jaký státní útvar tento lid na svém území zřizuje. Již z toho je zřejmé, že stát - alespoň podle našeho pojetí - se nevyznačuje představou neomezené dokonalosti moci nad svým lidem a na svém území, nýbrž že státní moc se vyčerpává ze zvláštního druhu vzájemného působení, v němž se vzájemně prolínají a spojují v jednotu životní zákonné síly lidu, utváření jeho půdy, vůle jeho vůdců a povaha státní struktury. Nemělo by se přehlížet, že stát je také podmíněn rozmanitými silami působícími vně jeho hranic a že i v míru se musí proti těmto vnějším vlivům prosazovat. Zejména chceme zdůraznit, že charakter našeho státu není určován cizími územími, jak je to charakteristické pro velké koloniální říše, ani cizím obyvatelstvem, které je podřízeno pouze státní moci, ale že náš stát má těžiště ve svém vlastním životě a ve svém vlastním národě a že na tomto základě musí rozvíjet své pojetí státu. Tato půda a tento lid poskytují našemu státu jeho úkoly; zároveň

nabízejí přirozené síly, které umožňují a omezují rozvoj státní moci a určují její povahu.

Zvláštní vztah lidu ke státu byl vždy předmětem vědeckých a ústavních úvah a dnes nabývá na významu v rámci spolupráce mezi stranou a úřady a v rámci rozdělení veřejné správy na státní správu a úkoly, které mají být ponechány samosprávě. Jako příklad takové samosprávy zde uvedu pouze korporativistickou strukturu nacionálně socialistického potravinářského průmyslu. Zde byly trhy se zemědělskými produkty organizovány v zájmu veřejné potřeby zajištění státní potravinové základny pomocí veřejnoprávního samosprávného svazu. V takové samosprávě se ukazuje souhra státních cílů, nutných v zájmu celku, a státního náhledu na jedné straně a spořádané samosprávy hospodářských sil na straně druhé - praktický příklad propojení sil lidu a státu. Vnitřní souvislost mezi formováním státu a lidu ve smyslu pokrevních vazeb mezi lidmi byla také dlouho uznávána a oceňována - zejména díky romantismu a filosofickému německému idealismu. Na tyto intelektuální tradice dokázal navázat nacionální socialismus svým pojetím lidu a státu. V naší době byla souvislost mezi státem a územím také vědecky objasněna; připomínám jen práce v oblasti geopolitiky, která zkoumala vlivy území na dějinné procesy a v mnoha případech odhalila souvislosti, které jsou hodny sloužit v budoucnu jako předpoklady pro zásobu vědomostí státníka. Na druhé straně se mi zdá, že věda dosud nevěnovala dostatečnou pozornost vztahu lidí k půdě, alespoň ne ve smyslu životně-právního působení půdy na lidi a životně-právního společenství osudu existujícího mezi nimi.

Spojitost mezi lidmi a půdou, na které žijí, se nevyčerpává tím, že stav půdy, její výnosy a nerostné zdroje mají přirozený vliv

na hospodářství a materiální podmínky kultury těchto lidí. Již rané historické bádání a moderní rasové výzkumy poukázaly na význam typu půdy a utváření terénu pro dějiny osídlení lidu. Pokud však překročíme obecný vliv půdy na životní podmínky určité rasy a určitého národního života a ptáme-li se po konkrétním způsobu, jakým si národ sám utváří svůj vztah k půdě, jakou formou vlastní a spravuje rodnou půdu, může na tuto otázku odpovědět pouze zákon půdy. Zákon půdy určuje, jakým způsobem je půda přidělena životně-právním silám národa. V praxi tedy pozemkový zákon zároveň rozhoduje o vnitřní struktuře státu. Tuto základní pravdu lze také rozšířit a říci, že pozemkový zákon nevyhnutelně určuje budoucnost státu. Dokonce tvrdím, že neexistuje žádný germánský nebo indoevropský stát, který by před svým zánikem v dějinách neprošel transformací svého pozemkového práva. Úpadku těchto států vždy předchází revoluce jejich pozemkového práva, často pro ně samotné nevědomá a našimi historiky velmi zřídka postřehnutelná, která v první řadě vytváří předpoklady pro zastavení životnosti jejich státnické podstaty.

V tomto ohledu se nejzřetelněji ukazují poměry ve Spartě, kde osud dědičných soudů Spartiatů, vytvořených Lykúrgem, a osud spartského státu jdou zcela jasně ruku v ruce. O těchto souvislostech ve Spartě máme tak skvěle jasno proto, že je Busolt, který bohužel zemřel příliš brzy, podrobně prozkoumal a vynesl na světlo soudu. Podobných výzkumů jiných států indogermánského a germánského typu zatím příliš mnoho nemáme. Ale již těchto několik málo výzkumů jasně ukazuje, že tvrzení, které jsem právě vyslovil, je oprávněné, jakmile přistoupíme k problému vzestupu a pádu států indogermánského a germánského typu z hlediska vztahu jejich zemského práva k těmto událostem. Tyto souvislosti považuji

za natolik rozhodující a významné, že by podle mého názoru ospravedlnily zřízení katedry na každé německé univerzitě.

Politický účinek současného zákona o půdě je podmíněn zejména tím, že půda a práce na ní měly vždy trvalý, neměnný charakter. Orná půda nepřináší rychlý zisk - jako například balík akcií v době rostoucí hospodářské aktivity nebo jako jiné movité věci -, ale orná půda vyžaduje stálou péči, která je dána charakterem půdy. Tato zvláštnost obdělávání půdy se vždy bránila rychle se měnícímu vlastnickému právu a upřednostňovala konsolidaci práv k půdě, jakou známe z právních dějin pod slovem přeměna osobních vlastnických práv v naléhavá a dědičná práva k půdě. Zejména skutečné obdělávání půdy nutí rolnickou rodinu ke službě poli a statku, a tím spojuje generaci na ní vyrůstající s půdou tak pevně, že podřízení rodiny polním zákonům je pociťováno jako přirozená věc a samozřejmé přikázání. Z toho zase pramení zvyk nebo zákon, že pouze jeden z pokrevních dědiců má později pokračovat v podnikání, aby rozdělením dědictví neutrpěl zákon statku a pole. Srovnejme tento vázaný majetek, který od vlastníka vyžaduje určitý způsob života a každodenní práce, s majetkem v bance. Z tohoto kontrastu může být zřejmé, že takovýto movitý kapitál nemůže ukazovat cestu k práci další generaci a nemůže tvořit závaznou tradici, jako to může dělat například vlastnictví statku. Proto je orná půda místem pevné tradice a stálého zvyku. Právě to dává pozemkovému právu jeho politický význam. Životaschopnost každého státního vedení je totiž podmíněna určitými základními zákony stálosti a tyto charakterové vlastnosti, které jsou k tomu nezbytné, se vyvíjejí snadněji nebo výlučněji u venkovského obyvatelstva než u strukturující se masy nevenkovského obyvatelstva, které je poháněno aspekty hospodářské konjunktury.

Podle toho je třeba chápat, že zákon půdy, kam až sahá historická tradice, tvořil ústřední otázku budování a pádu států a že zejména v naší době, v revoluční přeměně sousedních oblastí na východě, jsou tam agrární reformy v centru dění. Mohu podotknout, že ruský stát dodnes vidí v agrární ústavě jádro své vnitropolitické moci. Už jen podle toho by bylo jasné, že trvalá agrární ústava směřující do budoucna byla základní nutností pro výstavbu Třetí říše. Namísto toho však pod vlivem BGB. hrozilo, že veškerá venkovská stabilita zcela odplyne a dosáhne tak opaku toho, co je hodnotou venkovského obyvatelstva. Možnosti zadlužení a s ním spojené břemeno úroků, stejně jako závislost na obrovském, neregulovaném trhu, který ovládaly zahraniční vlivy, dostávaly selské hospodářství stále více pod nadvládu cizího věřitelského kapitálu. A zatímco BGB tento věřitelský kapitál a jeho věřitele v maximální možné míře chránil, slovo „rolník", tento prvotní pojem veškeré nezdolnosti, do svého slovníku ani nezahrnul, natož aby se obtěžoval nějakým rolnickým právem. Z toho vyplynul úkol nacionálněsocialistického zákonodárství obnovit pevné pozemkový zákon a zajistit hospodářskou existenci rolnických hospodářství prostřednictvím řádného prodeje na trzích. Chceme-li však plně pochopit význam pozemkového práva v dnešním německém státě, musíme jít hlouběji a kromě hodnoty trvalé pevné agrární ústavy se ptát, co pro náš národ znamená rolnictvo. A zde se ukazuje zvláštnost nacionálněsocialistické agrární politiky ve srovnání s agrární politikou jiných států. I pro nás je nezbytné pevně spojit nositele práva na půdu se státní strukturou, tj. učinit zadost politickému významu vlastnictví půdy; a proto jsme všechny rolníky a zemědělce sdružili ve veřejnoprávní organizaci, říšském sněmu, který je personálně a administrativně úzce spojen se státem a stranou. Naší

povinností je také vytvořit ekonomické předpoklady nejen k udržení domácího zemědělství, ale také umožnit mu dosáhnout co nejlepšího zvýšení produkce. Ještě před několika lety se předpokládalo, že budoucnost německého zemědělství bude založena na americkém modelu zemědělství, tj. na zemědělském hospodářství zaměřeném na maximální zisk, závislém na hospodářském cyklu a kalkulovaném na základě burzovní kapitalistické rentability. Jak víme, zemědělství ve Spojených státech se dnes zhroutilo. Kdyby se naše rolnictvo skutečně přizpůsobilo tomuto zemědělskému hospodářství, většina farem by dnes nefungovala, země by byla zpustošená a pravděpodobně bychom nebyli schopni vybojovat boj o výrobu. Namísto toho dnes německé selské hospodářství vede výrobní bitvu, aby zajistilo svobodu výživy, tj. minimální požadavky lidu z vlastní půdy, a tím ulehčilo naší zahraničněobchodní bilanci a uvolnilo platební prostředky pro dovoz průmyslových surovin.

Nacionálně socialistická zemědělská politika má stejný cíl jako nacionalistická zemědělská politika jiných zemí, například fašistické Itálie. Zvláštnost naší metody však spočívá v tom, že spojujeme cíle hospodářské politiky s potřebami populační a kulturní politiky a zkrátka uvádíme politiku a ekonomiku do souladu ve smyslu jediné shrnující a dominantní ideje nacionálního socialismu. Nacionálněsocialistická zemědělská politika se zabývá nejen potravinářským hospodářstvím, ale současně i zachováním rolnictva jako pokrevního zdroje národa. A tato poslední okolnost je velmi rozhodující a zásadní. Je to totiž poprvé, kdy byl vyvozen závěr z toho, že ve státě germánské povahy se krev uchovává a rozmnožuje v generacích pouze na venkově, ale že odvrácení se od venkovského života způsobuje silný úbytek obyvatelstva.

Můžeme-li použít srovnávacího obrazu, můžeme říci, že krev národa vyvěrá jako pramen na jeho statcích, aby ve městě dříve či později vyschla. Pro národy, jejichž základní charakter je kočovný, například pro židovský národ, tento zákon neplatí; naproti tomu pro germánskou krev platí absolutně a lze jej nazvat železným zákonem osudu germánského lidstva. Nacionálněsocialistická zemědělská politika pojala svůj úkol ve světle těchto základních myšlenek: stejnými opatřeními se snaží zároveň zajistit výživu celého národa a zaručit zachování hospodářství a zemědělských rodin v jejich funkci zdroje krve národa. Víme, že počet narozených dětí na venkově je v poměru k počtu obyvatel větší než ve městech. V roce 1927 byla průměrná porodnost v Říši o 10 % nižší než porodnost potřebná k udržení počtu obyvatel: na venkově byl naopak přebytek porodnosti 13 %! V roce 1933 činila porodnost, přepočtená na 1000 trvale bydlících obyvatel, v obcích s méně než 2000 obyvateli, tj. ve venkovských obcích, 18 živě narozených dětí na 1000 obyvatel, ve střední skupině obcí od 2000 do 400 000 obyvatel jen 14,5 na 1000 obyvatel a ve velkých městech jen 11,2 živě narozených dětí na 1000 obyvatel. Nejde však jen o početní existenci našeho národa, ale také o zachování dědičných faktorů, kterým vděčíme za veškerou výkonnost a všechny úspěchy našeho národa. Zde znamená jednostranný přesun ctižádostivých sil z venkova do měst v souvislosti s rozvojem velkoměstské civilizace nebezpečí.

Švédský populační politik, profesor Lundborg z Upsaly, kdysi popsal města jako „pasti“, jimiž označil místa, odkud jsou lákáni nositelé dobrých dědičných vlastností a kde jsou jejich dědičné vlastnosti během několika generací zlikvidovány. Je třeba si jasně uvědomit celé hrůzné důsledky tohoto poznatku. Všeho, čeho kdy německý národ dosáhl, bylo dosaženo z jeho

dědičné zásoby, která v souladu s okolnostmi uměla zvládnout úkoly, které se před ni postavily. Liberálnědemokratický blud, že talent lze nahradit vzděláním, je dnes rozpoznán v celé své prázdnotě. Talent však závisí na dědičnosti, jak víme. Je-li tomu však tak, pak má náš národ jedinou absolutní přednost, totiž dědičné hodnoty německé krve, které má a které mu i za staletí budou dávat vůdce a vynálezce, které potřebuje, aby se dokázal vyrovnat s úkoly těchto staletí a mohl se tak prosadit jako národ mezi ostatními národy. Žádná materiální hospodářská prosperita, žádné poklady světa nezajistí budoucnost německého národa tak jako zárodky cenného dědičného materiálu, které má dnes.

Dnes děláme bilance a statistiky o všech oblastech naší národní existence, ale bohužel žádné o biologických základech našeho národního života. A jsme ještě daleko od toho, abychom na základě bezvadné biologické bilance našeho národního těla mohli jednou sestavit také biologický rozpočet. Podobně jako parvenu, který přes noc zbohatl, nemáme dosud žádný vztah k tomu, co nás obohatilo, a stejně jako on plýtváme penězi na naši drahocennou krev. S chladným srdcem se díváme, jak naše nejcennější krev leží ladem nebo chátrá, a v tomto ohledu se chováme jako blázen, který plnýma rukama hází drahé kameny do moře, kde je nejhlubší a žádná duše je už nikdy neuvidí. V této souvislosti si vzpomínám na vskutku revoluční slova Gustava Frenssena, který kdysi v knize „Racci a myši“ (str. 247) vyprávěl: Jeden chytrý muž mi vyprávěl, že když cestoval po Durynsku, viděl ve vlaku mladíka, který se celým svým zjevem podobal Goethovi, a pomyslel si, že v Durynsku a okolí žije pravděpodobně nejeden člověk Goethovy krve. Domnívám se, že tomu tak skutečně je, a řekl: „Škoda, že jich není víc. Přijde doba, kdy ve jménu náboženství a morálky budou

kastrovat ty, kdo mají špatný původ, a budou požadovat mnoho dětí od člověka, jako je Goethe.“ Tolik k Frenssenovi! A jestliže tento poslední myšlenkový požadavek myslícího básníka ještě nejsme schopni přijmout pro jeho novost, musíme být blázni, nechceme-li něco udělat proti tomu, že náš venkovský zdroj krve vysychá v důsledku dosud platného zákona a zbytečně se plýtvá v nevesnickém sektoru naší národní existence. A to vše poté, co nám historie dokazuje, že naše kultura je podmíněna germánskou krví a že ta zase závisí pro svou životaschopnost na zemském právu, podle něhož musí žít.

Základem odchodu podnikavých a schopných lidí z venkova v průběhu minulého století byl duch liberálního kapitalismu a jeho liberální pozemkový zákon. Liberální kapitalismus nutil člověka sledovat pouze honbu za ziskem; v důsledku ekonomického otevření světa, které jeho prostřednictvím začalo, a s ním i vysoké vyhlídky na zisk v městských průmyslových profesích. Rolník však byl uvržen do nejistoty, zda vůbec najde odbyt pro výnos své půdy a své práce a jakou kolísavou cenu může očekávat. Pozemkový zákon liberalismu nehodnotilo držbu statku a pole jinak než držbu movitého majetku ztělesněného v listinách a pro obojí připouštělo stejné právní úkony a stejný dědický zákon. BGB. právně stabilizoval liberalismus a zlomil tak hůl nad každým německým sedlákem, který stál na půdě, ale spolu s ním zlomil i hůl nad každým utvrzováním zákonů krve v německém národě. Tuto nebezpečnou mezeru v našem zákonodárství, která se rýsovala v 19. století, od počátku správně rozpoznal Ernst Moritz Arndt, syn sedláka a učence. Cituji z jeho spisu „O péči a ochraně lesů a rolníků ve smyslu vyššího, tj. lidského zákonodárství“, vydaného v roce 1820: „Lidé musí být svobodní, ale když klacky a kameny, lesy a hory přecházejí z jedněch rukou do

druhých jako peří ve větru, když se i ty nejpevnější věci stávají pohyblivými a pomíjivými, pak v lidech nezůstává nic pevného, ani to, co by mělo činit zákony neotřesitelnými v mysli. Ale dvě třídy lidí, které tuto základní sílu lidu uchovávají nejprostší myslí a nejniterněji, jsou rolníci na venkově a řemeslníci ve městech. Ti však ztrácejí veškerou svou pevnost a veškeré své mravní chování, když se na venkově statky a usedlosti rolníků stávají snadno zcizitelnými a když se zrušením cechů a zavedením vychvalované všeobecné svobody obchodu prolomí poslední stará přísnost a disciplína řemesel. Době potácející se v klamném podvodu svobody nelze dost dobře říci, že všechno, co má zdání a jméno svobody, není svobodou." A jinde: „To málokdo uvážil, že když se vše ponechá svobodné, nic svobodného nezůstane, ale nutně musí vzniknout stav rozkladu a zhýralosti, který svobodu zabíjí v jejích zárodcích. To je tajemství pravé svobody, že mnoha hmotnými pouty, institucemi, které se vztahují nejprve k věcem mimo něj a teprve ve třetí a čtvrté instanci k němu, je člověk udržován a nabádán ke kázni a řádu a k onomu posvátnému smyslu pro stálé a trvalé, bez něhož nemohou být žádní dobří občané."

Tolik Ernstu Moritzovi Arndtovi. Pro nacionálně socialistickou agrární politiku z tohoto poznání vyplynuly úkoly: Na jedné straně bylo třeba odstranit liberálně-kapitalistické postoje v rolnictvu a vytvořit takové podmínky, aby se zemědělec a jeho děti místo toho, aby se řídili kapitalistickou snahou o hospodářský růst, opět stali hrdými na svůj druh a zůstali věrni zákonu rolnického života. Jedině pěstováním selského ducha můžeme doufat, že právě hodnotné selské děti zůstanou na venkově jako sedláci, a to na starých i nových osídlených statcích. Tímto způsobem již přímo zabraňujeme vymírání nejlepších dědičných kmenů. Předpokladem této změny postoje

venkovského obyvatelstva však bylo odtržení zemědělství od kapitalistického cyklického hospodářství a nastolení stabilní hospodářské formy odpovídající přírodním podmínkám orné půdy. Na druhé straně bylo nutné vytvořit pozemkový zákon odpovídající rolnickému životnímu zákonu. Neboť rolnický postoj se nemůže dlouhodobě udržet, pokud mu zákon upírá uznání, tj. v našem případě, pokud je rozvoj a kontinuita rolnického postoje v dědickém právu potírána právním zrovnoprávněním orné půdy a peněžního majetku. Nacionálněsocialistické agrární zákonodárství slouží oběma úkolům, přízemnímu hospodářství i pozemkovému právu potvrzujícímu rolnictvo. Tržní systém vytváří pevné ceny a bezpečný odbyt všech zemědělských produktů. Znovu tak zavádí přízemní formu hospodaření zemědělských podniků, činí zemědělce nezávislým na vlivech burzy a kolísavých hospodářských cyklů a osvobozuje ho, aby sloužil výživě lidu. Hnacím požadavkem rolníka se nestává snaha o dočasný maximální zisk jednostranným zvýšením toho či onoho odvětví výroby, ale snaha o všeobecné zvýšení výnosů co nejvšestrannějším pěstováním všech sil rolnického podniku. To také odpovídá životnímu zákonu statku a nejlepším tradicím německého rolnictva. Venkovská forma hospodaření je právně zajištěna odpovídajícím pozemkovým zákonem, který rovněž souvisí s tradicemi německého venkova. Odpovídá rolnickému myšlení germánského lidu, že statek a pole nejsou kapitálem libovolně dostupným pro potřeby jedné generace, ale dědictvím předávaným po předcích a předávaným potomkům. Je starou německou právní tradicí, že půda a pozemky nemají být započítávány do pozemkového majetku.

Žijící generace musí dědictví spravovat a udržovat a pro své potřeby má nárok na příjmy, které z něj získá. Tento názor

přinesl selský zvyk ještě v době, kdy se zákon odcizil selskému myšlení a považoval majetek sedláka v dědictví za dělitelný jako peněžní částku. Zvyk převodních smluv zde prakticky zachovával ve velkých oblastech nedělitelné dědictví statku.

Rozpor mezi zákonnou možností dělení a selským zvykem nedělitelného dědictví však ohrožoval selské zvyky a postoje. Svědčí o tom zejména četné zemské zákony o dědictví z 19. století. Ačkoli byly zaměřeny na převod statku na dědice, z výpočtu většiny těchto zákonů o dědictví, z vypořádání vyplývá, že v podstatě počítají se statkem jako se součástí masy, která má být rozdělena, a práva jednotlivých spoludědiců z této masy vypočítávají podle podílů na hlavu; statek je zde již považován za kapitál, jehož hodnota - i když po odečtení tzv. zálohy pro dědice - má být rozdělena. Má-li být obnovena selská tradice, že statek slouží rodu, nadcházejícím generacím neméně než přítomným a minulým, pak musí být statek jednoznačně vyňat z tohoto kapitalistického výpočtu dědictví nebo vypořádání. Tím se v právu dědičných hospodářství uvolnila cesta k tomu, aby se v souladu s dávnými zvyklostmi a právem používaly výnosy z hospodářství pro potřeby žijící generace a aby byl tento účel zakotven v samotném zákoně. Nyní potomci zemědělce, kteří jsou mírnými dědici, opět získali právo na vybavení a odborné vzdělání v souladu s výnosy a pro případ nouze právo na domácí útočiště na farmě. Tím jsou práva rodu na statku zachována. Na statku tak vstoupilo v platnost nové, ale velmi staré německé právní pojetí vlastnictví a byla obnovena vazba mezi starým zvykem a platným právem. Vliv zvyku a vlastního pohledu sedláka na utváření zákona v jednotlivých případech je zajištěn tím, že podmínky dědického práva odpovídají samotnému selskému a nacionálně socialistickému myšlení: Ackernahrung,

Bauernfahigkeit, selská čest jsou předpoklady pro Erbhof. Výklad a aplikace těchto pojmů je svěřena do rukou soudů, na nichž se vedle soudců podílejí i rolníci. Tím je, pokud je to právně možné, dána záruka souladu práva a zvyklostí a je vytvořen právní základ pro selský způsob myšlení. Člověk si obecně méně uvědomuje, že byl konečně vyslyšen starý selský požadavek z dob selských válek. Tak jako si lid uvědomuje své vlastní hodnoty v zákoně, tak si jednotlivé stavy uvědomují samy sebe v zákoně. Proto je dědický zákon základem pro vlastní sebeuvědomění rolníka, a tím i pro posílení a očištění rolníkova pojetí manželství. Zdůraznil jsem souvislost, která spojuje všechna opatření nacionálněsocialistické zemědělské politiky. Otázky potravinového hospodářství jsme viděli v jejich souvislosti s otázkami rolnictva a rolnictvo jsme považovali zároveň za živnou půdu a zdroj krve národa. Jednotný přístup, který spojuje hospodářské, právní a politické úkoly obyvatelstva a začleňuje je do celkového úkolu, vychází z nacionálněsocialistického pohledu na životní jednotu zemědělce a hospodářství, lidu a půdy.

To mě přivádí zpět k výchozímu bodu. Spojení našeho národa s jeho půdou nelze chápat pouze ekonomicky, ani není pouhou otázkou rozdělení moci ve státě. Spojení našeho lidu s jeho půdou je zakořeněno v rolnickém charakteru našeho lidu a v nerozlučné jednotě života rolnictva v německo-germánském smyslu s jeho ornou půdou. Pole může přinášet stálou úrodu a umožňuje generaci, která ho obdělává, aby trvala navěky, pokud je nám známo. Pokolení, které obdělává pole, může dosáhnout takového trvání, pokud udržuje pole a sebe na něm v podobě zákona a hospodárnosti odpovídající orné půdě. Agrární zákonodárství nemá nic jiného na práci, než dát platnost tomuto životnímu zákonu rolnictva našeho lidu v současných

podmínkách našeho národního hospodářství a zajistit jej v podobě, která je dnes nezbytná. Na tom je založeno nacionálně socialistický pozemkový zákon a na něm založený hospodářský systém s tržním řádem. Na něm je založeno populační a potravinové zabezpečení státu. V tomto smyslu je zákon jednoty krve a půdy základní myšlenkou nacionálněsocialistického pojetí státu. A tato koncepce státu krve a půdy se zásadně liší od všech čistě nacionalistických koncepcí státu tím, že činí krev, tj. rasu, osou svého světového názoru a všech politických úvah, zatímco čistě nacionalistická koncepce státu je možná i bez koncepce krve; v této souvislosti připomínám koncepci státu sovětů, která je nepřátelská vůči rolnictvu a popírá rasu, ale je za všech okolností nacionalistická, a fašistickou koncepci státu, která sice afirmuje venkovské obyvatelstvo, ale popírá otázku krve. Bylo by nesprávné vytrhávat jednotlivé prvky z jednotného a jedinečného celku agrární ústavy a přenášet je do zcela jiných tematických oblastí, aniž by tam byly stejné přírodní a morální podmínky. Proto je třeba odmítnout, když se ve sporu názorů na strukturu průmyslového hospodářství objevuje heslo „dědičné hospodářské soudy“. Dědičné rolnické hospodářství totiž nevzniklo proto, aby v liberálně-ekonomickém smyslu stabilizovalo hospodářskou formu, která z nacionalistických důvodů nějak potřebovala ochranu, ale která byla hodna zachování, totiž rolník. Naopak, Erbhof byl vytvořen výhradně proto, aby zachoval naši krev pro příští staletí.

Důležité je zachování krve, rasy, nikoliv ekonomické formy. A tuto krev lze podle všech zkušeností z našich dějin uchovat po generace pouze na rolnické půdě, nikoli na půdě městské. Kromě toho však musí sedlák požívat i ekonomické ochrany, protože musí stále počítat s nejistotou počasí a povětrnostních

podmínek, kterou lze ve městě omezit téměř na nulu, protože tam se na nich člověk může v budovách osamostatnit. Proto je podle mého názoru zkreslením nacionálněsocialistické představy o rolnících a dědičných hospodářstvích, když se v komerčním sektoru hospodářství hovoří o „dědičných statcích hospodářství“. Existují-li v obchodním sektoru hospodářství podniky, které mají být zachovány před rozpadem dědictvím, nebo je-li z důvodů zdravé měšťanské politiky žádoucí, aby byly zachovány v rodině, pak by k tomuto účelu stačilo dědický zákon, který by zajistil převod podniku na potomka. K tomuto účelu však není nutné takříkajíc rozmělňovat selský koncept dědičného hospodářství nacionálního socialismu a obracet jej v opak, takže se již nezmiňuje ani nestaví do popředí jeho skutečný úkol, zachování krve pro příští generace, ale staví se do popředí zachování hospodářské formy hospodářství, a tím se dosahuje dosti zkresleného zobrazení věcí. Podobně je tomu s pojmem zástava, o němž se v určitých kruzích na veřejnosti stále znovu diskutuje. Sám o sobě, z čistě legislativního hlediska, není mezi starým zákonem a současným nacionálněsocialistickým Erbhofgesetz žádný zásadní rozdíl, dokonce ani rozdíl v míře: u obou institutů se liší pouze předpoklady, z nichž byly vytvořeny, a cíle, kterým slouží.

V říšském zákoně si chce německý národ zajistit existenci na další staletí, když ho zkušenost naučila, že musí hledět na rolnictvo jako na zdroj své krve. Německé rolnictvo zajišťovalo existenci národa po celá staletí až do dnešních dnů a z tohoto poznání vyvodil zákonodárce logický závěr. Naproti tomu ve Fideikommiflu chtělo územní knížectví stabilizovat rod, který pro něj byl cenný a podporoval jeho vládu, a to tak, že tento rod chránilo před stále znatelnější mobilitou půdy v důsledku šíření kapitalismu. Obě instituce tedy mají v tomto společnou

základní myšlenku, že chrání rod, tedy krev, před ekonomickými nehodami, a tím jej chtějí chránit, stabilizovat. Zatímco však Reichserbhofgesetz vznikl z národního ducha a vztahuje se k zachování německého národa jako celku, a je tedy socialistický, idea záboru předpokládá územní knížectví, k jehož stabilizaci jsou privilegovány rodiny, které se mu věnují. Reichserbhofgesetz má tedy socialistický předobraz, Fideikommiflrecht předpokládá návrat územního knížecího feudalismu.

Dnes stačí Reichserbhofgesetz k tomu, aby se rodina s velkou hodnotou pro německý národ spojila se Scholle, a to i v případě velkých pozemkových majetků, stejně jako to v minulosti dělal Fideikommifl. Pokud se přesto znovu a znovu objevuje otázka, zda by nebylo možné vytvořit vedle Reichserbhofgesetz i zákon dědičný, lze to vysvětlit pouze tím, že určité kruhy stále doufají, že budou moci v nacionálně socialistickém Německu v budoucnu zaujmout zvláštní postavení, protože tak kdysi učinily za jiných ústavněprávních podmínek. Takové kruhy zcela zapomínají, že tato otázka pro ně může být zodpovězena kladně pouze tehdy, budou-li jejich zásluhy o nacionálněsocialistický stát stejně mimořádné jako zásluhy o jejich někdejší územní vládu, aby mohly být také mimořádně odměněny.

Že je nacionálně socialistický stát připraven zaujmout takový postoj, se ukázalo v případě rodinného majetku von Hindenburgů. Není také žádným tajemstvím, když prohlásím, že nacionálně socialistická vláda je zcela připravena postupovat touto cestou a mimořádné zásluhy za stát a lid mimořádně odměnit. To je zcela v souladu s nacionálněsocialistickou zásadou, že kdo na sebe vezme zvýšené závazky ve službách

německého národa, může také požívat odpovídajících privilegií, ale je nesmyslné požadovat od současného státu privilegia z minulých dob, aniž by se jako náhrada předložily alespoň současné služby tomuto státu. To platí zejména tehdy, když vezmeme v úvahu, že paměť německého národa není tak špatná, aby zapomněla, že katastrofa roku 1918 byla způsobena selháním jeho tehdejší vládnoucí třídy a že - což je zde snad ještě významnější - jména této odpovědné a privilegované vládnoucí třídy, zejména bývalých majitelů zapovězených statků, se neobjevují mezi mrtvými hnutí za svobodu Adolfa Hitlera, těmi mrtvými, kteří svou krví smyli potupu, k níž koneckonců přispělo politické selhání tehdejších odpovědných osob. Je třeba mít také na paměti, že jen díky obětem stovek mrtvých pod praporem Adolfa Hitlera bylo možné obnovit právní poměry, které nám dnes umožňují mít uspořádaný ústavní stát a chrání nás před bolševismem. Nemám proto pochopení pro dnešní diskuse o zásluhách, které postrádají jakýkoli předpoklad v podobě zásluh nebo krve ve smyslu nacionálního socialismu.

Reichserbhofgesetz jistě dává možnost zavázat i velké majetky takříkajíc fideikomisním způsobem, pokud splňují požadavky § 5. To však předpokládá prokázání hodnoty rodu v dědičné hodnotě nebo v jeho výkonu pro současný stát Adolfa Hitlera, neboť nám jde o kvalitu krve a její zachování. V tomto smyslu jsme také již z řady větších statků, které splňovaly požadavky Reichserbhof, učinili dědičné statky. Zákon Erbhof však nemá v rodokmenové tabulce místo pro osoby s vadou židovského původu tkvící v jejich rodokmenu, ať už jsou jejich jména jakkoli pěkně znějící a v historii jakkoli dobře znějící. Byl by to totiž protimluv, neboť zákon Erbhof usiluje s ohledem na německou budoucnost o zachování krevního zdroje národa, a to

znamená také o jeho čistotu. Praxe bohužel dokazuje, že odpor vůči říšskému zákonu o dědičném soudu ze strany jednotlivých velkostatkářů je třeba často přičítat tomu, že se dotyčné rodiny obávají napravit dosud pečlivě skrývanou vadu ve své genealogické tabulce způsobenou židovskou krví tím, že požádají o uznání svého dědičného soudu. Jediné, co mohu dnes na základě bohatých zkušeností doporučit, je vždy si u takových odpůrců Reichserbhofgesetz opatřit rodokmen, pokud možno až ke všem praprarodičům, než člověk začne brát jejich odpor z věcného hlediska vážně.

Tím mohu dospět k závěru: Když vůdcův zástupce, stranický soudruh Rudolf Hess, na říšském stranickém sjezdu NSDAP v Norimberku v roce 1933 prohlásil, že nacionální socialismus neznamená nic jiného než aplikovanou vědu o rase, říkal tím zároveň, že pro nacionální socialismus je rasová otázka nejen klíčem k pochopení světových dějin - jak to vyjádřil v jednom ze svých románů bystrý Žid, který o politice něco věděl -, ale že rasová otázka představuje osu všech politických úvah nacionálního socialismu. Protože však žádné státnické myšlení na světě nemůže přehlížet zemské podmínky území, na němž lidé žijí, je z toho zřejmé, že pojmy „krev“ a „půda“ se stávají rozhodující základní myšlenkou nacionálního socialismu.